

Forfatter: Larsen, Thøger

Titel: Det Fjerne

Citation: Larsen, Thøger: "Det Fjerne", i Larsen, Thøger: *Fire digtsamlinger 1904-1912*, udg. af Lotte Thyrring Andersen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1995, s. 73. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-larsenthfiredigt-shoot-workid63349.pdf> (tilgået 28. juli 2024)

Anvendt udgave: Fire digtsamlinger 1904-1912

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Det Fjerne stod i *Dansk Bogfortegnelse for tiden 20A1.-4.12.1901*, kostede 2 kr. og omfatter 64 s. Det røde omslag har rødillafelt med guldfarvet titel, feltet er 105 mm bredt. På 4. side trykkeriangivelse, I Det Fjerne. 2 blank. 3 Thøger Larsen. Det Fjerne. Digte. Forlagsmærke. Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag. MDCCCXCVIL 4 PUBLISHED NOVEMBER 13. Privilege of copyright in the United States reserved under the Act approved March 3, 1905, by Gyldendalske Boghandel, Nordisk Forlag, Kristiania og Kjøbenhavn. København - Forlagstrykkeriet. 5 Indhold. 6 blank. 7-61 digte. 62-64 blå-

Drift

Jord, min Moder, Jord, min Moder,
sødt af Sol og Maane tvunget,
du har Floder, du har Floder,
som for mig har aldrig sunget,
løndomsdybe Vandringsvande,
Maanehulk mod Siv og Sande
gennem farefulde Lande.

Havet mumler højt i Drømme
om sit Samliv med det fjerne,
om de fiskefyldte Strømme
og vor hele vaade Stjerne,
Dybets salte Dag og Døgne,
hvor de slanke Ungfisk nøgne
vandre vidt med store Øjne.

O, jeg længes over Vande,
ud med Skibene at gyng
paa det blaa, som mellem Lande
gav sig hen i Sol og Tyng,
ud til Øer og Oaser,
fejre alle Sjælens Faser,
Nuets Kraft i alle Racer.

Ud til Solens sorte Piger,
som i vildsom Latter fanges,
giftigt Maaneskin ved Niger,
Hindudøtres Glød ved Ganges,
76 tunge Vugg i Palmekroner,
Sind, hvori de stærke Zoner
gennem hver en Længsel toner.

Mangen Sky og Længsel følger
Suget mellem Muld og Maane,
Trækket over Muld og Bølger,
Sangen om at gro og graane.
Sindet stiger, Fuglen letter,
som fra dybe Slummersletter
stærke Fisk i Springflodnætter.

Aftensolen

Dagen daler nu ned igen,
Vestenvinden blæser fra Solen,
klemmer Bølger imod mig hen,
Guldryggene standser ved Molen.

To Verdener volder mit Sinds
Aftensuk og salige Dragen;
den sol- og jordkryddrede Vinds
Vildsus er en Vellystklagen.

Solverden i Blaaheds Dyb!
Hvem fatter din Ildsmerte?
Mig svindende Jordkryb
signer dit hvidglødende Hjerte.

Regnstraaler af smeltet Sten
paa Solpletternes Kulmark falder.
Sol, du har Pletter! Jeg øjner een,
eet Mærke af Kulde og Alder.

77

Dækkes en Stund din sidste Bræm
af vor Maanes usalige Ørke,
kaster Dødsskyggen sig frem
som et Styrt af det yderste Mørke.

O - gribende Aftensol,
ømt vækker du Lyst, som gruer!
O - gribende Aftensol,
Havskyggen og Natten truer.

Mure lyser i rødlig Fred,
som fortabt i hellige Minder,
Afskedssmilet paa Graadens Bred,
Lykkens Svaghed, idet den svinder.

Sol, du maner med varsomt Skær
Tidernes Sorg og Sødme af Jorde -
Ildhavenes Aftenskær
i vor Stjernes sildige Fjorde!

Guldbølgerne til mig gaar,
snorligeste Vej de strømme,
Hulk af Skønhed, der snart forgaar,
Blodstriben af gyldne Drømme.

Vaardagen

Til Side er nu strøgen
Skydækkets Gyldenkjol

og Jordens Krop lagt nøgen
for Dagens vilde Sol.

I heftig Glans og Skygge
om Solen tykt sig vælter
78 de svære Bølgerygge
af Ild og alt, som smelter.

Vor Jord i nøgen Rundhed
undfanger Nytids Grøde,
imens den muldne Sundhed
fordøjer alt, som døde.

Som Sang og dybe Drømme
af Lyst, kun Sol kan lindre,
gaar Magnetismens Strømme
igennem Klodens Indre.

Helt ned i Urtids Krypter
naar Nuets Lykkevover
til Mineralers Dybder,
hvor Brontosaurus sover.

Et hedt og heftigt Jordgys,
et Bjærg, hvis Lava flyder,
en Glorie af Nordlys
om Isens Ørkendyder -

Det er jo Livets Floder,
som syder, svulmer, klemmer
i Eva, Dyrets Moder,
der nyder og fornemmer.

Hun, som i glemte Tide
i Himlens aabne Rum
sprang ud af Adams Side,
af Solens hede Slum.

O Moder Jord, hvis Bølger
blev kolde, trods din Jagen!
Dig Maaneliget følger,
en dunkel Sten i Dagen.

79

Men al din Ve du glemmer
i disse Timers Ild,
og alle Sjæles Stemmer
skaar ud i Lovsang vild.

Fra Luften daler Lyden
om Mænd, der Mulden harver,
og mod Befrugtningsfryden
skaar Følelser og Farver.

Hvad er nu tusind Mile?
Hvad er nu tusind Aar?
O Menneske, du smile
de Døgne, du har Vaar!

Jorden

Der snurrer en Klode saa tæt og saa tyk
med tunge urolige Have paa Ryg,
med ildstrammet Muld imod Tyngde og Tryk.

Beboet af Væsner med Tand og med Torn,
med Næb og med Kløer, med Negle og Horn,
med Lyster paa Lur under Løv, under Korn.

Beboet, saa Knoldene kryber om Land,
beboet i Luft og i Havenes Vand,
beboet, saa det stænker med Fisk over Strand.

Jeg synger dig, Jorden, en Lovsang paany,
jeg galer, beruset af Grøde og Gry,
jeg kukker i Lunden og smægter mod Sky.

80

Jeg elsker dig, Jorden, dybt ind i din Muld
og højt op i Skyernes fugtige Uld -
min Sjæl af Lyksaligheds Kvidder er fuld.

Min Latter har Løvspring, naar kælent din Regn
af Skødet dig kildrer hvert Foraarets Tegn.
Jeg finder mig midt i hver spirende Egn.

Nu grønnes de Græsser, som Tunger til Kiv,
hvert Blad som en hviskende tveægget Kniv.
Mildt æder dem Koen med Kalven i Liv.

Mig føder du ogsaa, velsignede Jord,
jeg æder af Fylden, som lever og gror,
kun mættet jeg finder de kærlige Ord.

I Tøndevise aad jeg dit muldmætte Korn,
ja frodige Okser, som leved tilforn,
fortæred jeg lige til Knokler og Horn.

Og medens jeg synger om Skove og Skyer,
om Kvæget, der græsser, om Livet, der gryer,
min Kone staar hjemme og myrder et Dyr.

Se, Solkuglen ruller nu Morgenen ind,
det lyser af Ruder, af Øjne og Sind,
om Skyggen end mørkner vor ene Kind.

Det plasker med Solvand mod saftige Bred,
de evige Kilder er kommen paa Gled,
med Trivsel, med Mælk og med Moderlighed.

Ja, Dyrene kredser i ensomme Par,
og Blomsterne blotter Hengivelsens Ar,
og Drifterne syder i Cellernes Kar.

81

Se Lysternes Farvefanfare i Eng.
Der lokkes og gantes og parres i Flæng
i Sommerens grønne og solhede Seng.

Forførelse driver med Dugg over Straa,
Forførelse slæber Insekterne paa,
og se om den Knægt lader Pigerne gaa.

Al Ungdom staar saligen fyldt med sig selv,
med Evner paa Spring mod et Skød og et Skælv,
et Spring over Dødens fortærende Elv.

Det lykkes i Natten, naar Vinden er sød,

det lykkes i Middagens søvntunge Glød,
og Fremtiden tynger de tusinde Skød.

Den sover derinde, den tynger saa sødt,
i moderlig Kvinde nyt Blod bliver rødt,
og Grenene svaje med Æblerne blødt.

Det Liv, som skal tage en dødelig Tørn,
det flygter mod Lykken i Unger og Børn -
kun Vraget skal bo under Gravenes Tjørn.

Dets hellige Ild fra Oprindelsens Gry
skal have sit Sted mellem Mulde og Sky,
skal reddes og brænde i Barnet paany.

Jeg hilser dig, Jord, under farvede Skyer,
jeg synger min Lykke som Digter og Dyr
imens dine Skabninger Livet fornyer.

Jeg synger med Sjælen af Latter saa varm
til Vindenes Lullen og Havenes Larm,
og Pigerne lytter ved Vinduets Karm.

Saa fik vi Sommer i Riget

Saa fik vi Sommer i Riget.
Solen gik atter mod Krebsen.
Rivende Buer
som Surr af Skruer
slynges af Bien og Hvepsen.

Surr, som dreves af Skruer
Drømmenes Flyvemaskiner.
Anker de letter
og Kursen sætter
blindt uden Sikkerhedsliner.

Følfod og Fandens Urter
trumfer igennem det grønne.
Barndommen sanker
sig Sol og Tanker
rundt om den synkende Rønne.

Koen vejrer mod Rugens
korte klargrønne Rafter,
Lugten og Smagen
af Solskinsdagen
i deres Celler og Safter.

Koen er enig med Mulden,
Solen har holdt, hvad den loved;
badet i Baalet
har Grønhed straalet
ind i det hornede Hoved.

Lyt til de flimrende Højder,
som vore Øjne ej taaler:

tindrende Kvidder,
et Tonegnidder,
Stryg som af Straaler mod Straaler!

83

Se, hvor de virvende Solstænk
sprutter af Mørket i Fjorden,
dykkes og vugges,
bli'r tændt og slukkes,
flygtigt som Glæden paa Jorden.

Bondepiger sig bader
sorgløst i Vinduers Paasyn.
Kaldet de følger
fra Sol og Bølger,
møder for Skaberens Aasyn.

Møder som Fabelens Eva,
Livets og Morderens Moder.
Glemte og forborgene
sin nøgne Morgen
frier hun af Tidernes Floder.

Nuet sin Nøgenhed hæver
ud af sin Særk og sin Gemsel,
strækker sin Grøde
et Smil i Møde
af den alfavnende Glemsel.

To Smaafluer i en Smørblomst
sidder i guleste Gammen.
Søde Minutter
begynder, slutter.
Ilddrømmen nyder de sammen.

Ak, det er Sangen om Ildens
evig fortærende Naade,
Yppigheds-Kildens
og Afgrunds-Ildens
grumme og grønne Gaade.

84

Sommeraften

Aftenen faldt paa den stille Jord
med Søvn og sagtelig Daanen.
Det er saa lydt, at jeg stundom tror,
der brøler en Ko paa Maanen.

Søvnens Kamre er Gryder med Mulm,
der gærer af Fortid og Drømme,
af Legemers Grøde og Barmes Svulm -
den Skaal skal Morgenen tømme.

Træets Krone har suget sig fuld
af svalt og virkeligt Mørke.

Træet fordyber sig tavst i sin Muld,
i Tidernes Regn og Tørke.

Søen har Ligevægt og Ro,
ligger saa stille ved Stranden.
Der høres stundom et Smæk, som af to
smaa Fisk, der kysser hinanden.

Der sker noget skønt i det høje Hvælv,
hvor Kloder sig nærmer og fjerner
i Længsel og Glemsel og glødende Skælv
og Sorg over døde Stjerner.

Graavejr

Sorgfuldt suser nu Graavejrssukket
langs med Bakke og leret Klint.
Fjorden gaar som flydende Flint,
Eggen er ensom, Himlen lukket.

85

Alt det fjerne er borte, og Drømmen
slukt og druknet. Se, dette er Jord.
Dette er vort. Her er det, vi bor,
længes og ængstes, hugger i Tømmen.

Bakkerne ligger i Aag under Tyngden.
Græssernes vaagne Grønt paa Vang
husker en gammel ensom Sang,
nikker til Vinden: Syng den, syng den!

Vinden suger de Sorger, der sove
nede i Muldenes sejge Mulm,
vækker i vilden Hyld et Svulm,
Længsel fra længst fortabte Skove.

Lang er Vinden som Tid og Smerte,
taaget Higen og dæmpet Kval,
er som et Svøb om en mørk Vokal,
der usalig søger vort Hjerte.

En Løvfaldsdag

Højt i Skovens Toppe
slider Jordens Blæst.
Dybt i Skovens Dale
Sol og Stilheds Fest.

Bunden dækt med Laser
af Skærsomrens Dragt -
skønne syge Farver,
Dødens arme Pragt.

86

Under Blæstens Lydhvælv,
Grenes Knirk og Pib,
sidder jeg og drømmer
som et sunket Skib.

Vindens tætte Susen
tvinger sig mod Syd.
Ned til mig det tabte
drypper uden Lyd.

Højt jeg hører Livets
mødige Vokal,
sidder selv og smiler
som i Glemsels Dal.

Over mig gaar Tidens
hvileløse Strøm.
Bundens Lys og Skygge
er som dødes Drøm -

Gamle Dages Solskin,
tusindaarig Fred,
her, hvor alt det tabte
saligt synker ned.

Stormfuld Vinternat

Vinterstormen
er skarp som Hjerterveen.
Alle Vaar-Evnerne
sover under Sneen.

87

Vinternatten
er naadeløs i Norden,
stænger haardt for dem,
der sover under Jorden.

Livløs Maanen
skinner os til Døde,
skinner saa inderligt
gudsforladt og øde.

Hærdet Glemsel
af gamle Veer lyser,
af afsjælet Smerte,
mens Jordskorpen fryser. -

Dødeligt skønne
maaneklemte Klage
af milelange Storme

i nøgne Træer og Tage!

Synger du ej
af en virkelig Smerte,
hvor kan du da saadan
gaa os til Hjerter?

Engang veed vi
den tynde Stilhed kommer,
Majmaaneds Afmagt,
Juni uden Sommer.

Ak, Tiden skynder sig
alt, hvad den mægter,
med at faa Mulddynen
over alle Slægter.

88

Verden taber Varmen.
Solen, vi har dyrket,
kaster sin sidste
Lue bort i Mørket. -

Nu skinner Maanen
manende paa Sneen.
Vinterstormen
er skarp som Hjerterveen.

Vintermiddag

Det er som Solen standser
en Stund ved Dødens Bolig,
og Sneen rødmer varligt ved den haarde Sø,
der under Isens Panser
forvarer Fisken trolig,
at Sjælen ej skal dø.

Og Lyset langsomt lindrer
i Markens frosne Fure,
og lodret spejler Søen Bakkedragets Skær -
som om den rørt erindrer
de gamle, hvide Mure,
der sank i Glemsel her.

Hvidenæs

Og Bølgen gaar om Hvidenæs,
og i det tørre stride Græs

der træder Vind med trange Suk
de kolde Skyggers lange Vugg.
Imod en solskinstændt Natur
89 staar Jordens Mørke spændt paa Lur.
Paa mørke Bredning gynger Skær,
og hæse Søer synger her.
Og vaade Planter drive ind
for aabne Himles stive Vind.
De blinde Bølger sorteblaa
igennem Havets Porte gaa
med salt og søvnig Klagesang
om alle Dages Gang.

Om alt og intet Striden staar,
med Lys og Mørke Tiden gaar.
Og Livet gennem Lys og Mulm
sig kaster frem i Gys og Svulm -
ja, alt det lever, alt det dør
som Skummet over salte Søer.
Den Barm, hvorved du lider bedst,
har skiftet gennem Tidens Blæst,
er kun en midlertidig Form
for Bølgen i en smidig Storm,
og dybt i Blodet Toner gaar
fra Lystens Millioner Aar,
en Afgrunds purpurrøde Sang
om vildsom Grødetrang.

Og Hytter staar ved Hvidenæs,
og i det tørre, stride Græs
gaar Fiskergubbens magre Ko,
ser fjerne gode Agre gro.
Spørg Gubben om det skabtes Værd,
hans hele Liv fortabtes her.
Med karrig Jord og vreden Sø
han stred og vil i Reden dø.
Han flytter snart sin Bolig ned
i Muldens mørke Rolighed.
Man Sørgesang istemmer klart,
men de, der lever, glemmer snart.
90 O - dryppende Sekunders Sang
om Drømmens Undergang.

Ensformig suser Søens Vind
mod Markens Korn og Møens Kind,
en evig Flygtning i vort Blaa,
forglemte Røsters: »Vi forgaa!«
Den kom i Urtids Himle løs,
da Kloden ung i Svimle gøs.
Med Kulden skarp og Kviden vild
den sang i Søvnne hviden Ild.
Al Glemsels blaa Alvidenhed
den synger gennem Tiden ned,
alt Suk mod Drømmens skønne Borg,
al Efteraarets grønne Sorg,
alt Sus i alle Tidens Græs,
som var paa Hvidenæs.

(Ved Lemvigegnens Landboforenings 50-aars Jubilæum)

Spænd din Hest for Ploven!
Skær de sorte Spor!
Lad din Hest med Hoven
stemple dybt din Jord!
Danmark grønnes frodigt
under Sol og Blæst
ved et klogt, taalmodigt
Stræb af Mand og Hest.

Danmarks Folkestamme
skal med Kornet gro.
Danmarks Folkeamme
er den sunde Ko.
91 Det skal Kvinden mindes
ved sin Malkespand;
Koens Mælk, som hendes,
styrker Folk og Land.

Kvinder, Kvæg og Mulde,
Mælk og Modersind
bærer grødefulde
grønne Tider ind.
Kamp for dem vi voved,
og blandt Græs og Korn
højnes Barnets Hoved,
vokser Kalvens Horn.

Mand og Hest skal vare
Yppighedens Tarv.
Da gaar Sundheds klare
Sind i Ættens Arv.
Sol og Regn og Tørke
gaar Naturens Gang.
Som vi Mulden dyrke,
har vi Raad til Sang.

Danmarks Mand og Kone,
Danmarks Hest og Ko
bærer Land og Trone,
i hvis Ly vi bo,
Kvæget tygger drøv der,
Hesten viser Tand.
Leve Folk og Høvder,
og frugtbart Land!

Barnet

Drager Sol i Blinde
Nuets fulde Læs?
Børn af Mand og Kvinde
gror som Korn og Græs.
Evig gennem Gryet
Gøg og Hane gol,
idelig fornyet

ved en ødsel Sol.

Tyst i Barnets Øjne
Dybet aabent staar -
gennem Lykkens Døgne
ned i tusind Aar.
Barnet staar i Grøde
af den ældste Kraft,
Liv, som aldrig døde,
Jordens Morgensaft.

Gennem Barnet glider
dybt med Blodets Gang
Nynn fra alle Tider,
gammel gylden Sang.
Lidet Barnet ænsrer
Død og Nederlag,
ser foruden Grænser
Lykkens Sommerdag.

Sjælen bliver moden
med et Foraars Træer,
svimmelt vandrer Foden,
Nuet rykker nær,
Livets Løvspringsklemmel
trykker Hjertet blidt,
ned i Søvn og Glemmel
dukker det sig tit.

93

Hele Fortidsfylden
som en Sø mod Bred
stilner for en gylden
Himmels Herlighed.
Hvor en evig Alder
lutret har sin Stund,
evig Fremtid kalder
med en myndig Mund.

Tyngden og Floden

Frem, mine Bølger, frem,
hvor tusinde Aar har gravet!
Hjem, mine Bølger, hjem
til Vandenes Søvn i Havet!
Højt ligger Kilden, men Maalet saa lavt,
nedad maa Floderne rinde,
nedad med hundrede Hestes Kraft,
fremad og nedad i Blinde!

Let, mine Bølger, let
blev eders Vej at vandre!
Tæt, mine Bølger, tæt
hold eder til hverandre!
Grib saa i Faldene Skovle og Hjul
under de rystende Huse!
Ryk og lad Kværnene tygge i Skjul,

ryk og lad Savene suse!

Næs, mine Bølger, Næs
føjer I eder efter.
Græs, mine Bølger, Græs
giver I grønne Kræfter.
Naboverdeners svangre Skær
ulmer i eders Kamme,
94 Glimt som af gyldne Glemslers Færd,
Floder af graadkvalt Flamme.

Fart, mine Bølger, Gart
henad de krumme Mile!
Snart, mine Bølger, snart
naar I en bundløs Hvile,
deler med Dybenes Afmagtsnat
Drømmenes Fosforskimmer,
gennemfløjet af dunkel og glat,
farende Fiskevimmer.

Aar, mine Bølger, Aar
i fjern uendelig Brise
gaar, mine Bølger, gaar -
en rig umælende Vise.
Havet, trods lammede Dønningslæng,
løfter sig ingen Sinde
af sin besværgede Lavlandsseng
under de løse Vinde.

Tit, mine Bølger, tit
det drømmer om vildsom Fare,
Ridt, mine Bølger, Ridt
af Maanen den gule Mare.
Altid dog Tyngdens evige Klem
holder dets Uro avet!
Hjem, mine Bølger, til Bølgers Hjem,
Vandenes Søvn i Havet!

Pigens Morgen

Sig mig, hvad dybt du i Dagningen fandt,
Pige, som ser imod Gryet!
Glæder dig Skyens glødende Kant?
95 Fik du en Lykke fornyet?
Fik dine Øjne det vældende Blaa
ved imod Morgener aabne at staa?
Hørte du nys i det fjerne
Kalvenes Brøl mod en Stjerne?

Mørket staar endnu til Midten af Straa,
medens de østlige Vinde
blæser et klarere, klarere Blaa
ind over Flade og Tinde.
Fuglene kviddrer et stigende Spil,
som var det derved, at Dagen blev til.
Nu glider Solryggens Bue
op som en glødende Tue.

Pige! En straalende Morgen mer
kom for at vække og vandre. -
I dine Øjne, som vaager og ser,
ligger dog Slummer af andre,
af dine Mødres i Menneskets Vaar,
af dine Døtres om tusinde Aar,
mer end en Morgen kan vække,
spejlet i Søer og Bække.

Walther von der Vogelweide

O Walther i de dødes Land!
Nu er du Muld, mens jeg er Mand.

Syv Hundred Aar os skiller ad,
dog gør din Sang mit Hjerte glad.

Jeg hører end dit Digt saa godt
som Kejser Friedrich paa sit Slot.

96

Det lever lige grønt og rigt,
men du er smuldret fra dit Digt.

Og siger jeg dig Takkens Ord,
saa taler jeg til sorten Jord.

Det er, som nylig lød din Røst
om mine Dages Ve og Lyst.

Som Linden end i Engen stod
med brudte Blomster ved sin Rod.

Skønt over Glædens glemte Sted
syv Seklers Løv er visnet ned.

Hvor griber mig den Sangens Flod,
som du i Dagen efterlod!

Den er af Nuets Rigdom fuld,
dog kun et Pust fra gammel Muld.

Den er et evigt Øjeblik,
som ej forgaar og dog forgik.

Den lo mod mig i Livets Nu
og ler, naar jeg er Muld som du.

Det falder mig som Jord paa Bryst,
at du er døv for al min Røst.

At mer for dig er Nattens Regn
end Hjertets Tak og Glædens Tegn.

Og med et Sind af Undren fuld
jeg føler for den stumme Muld.

97

Som ejer Kilderne, der sprang
med alle Tidens gode Sang.

Som evig nærer Nuets Glød
og ødsler gyldent med sin Død.

O Walther i de dødes Land!
Nu er du Muld, mens jeg er Mand! -

Tidernes Sang

Hvad er vi, alt vort Værk og vore Aar?
Vi, som i Dag bebor en kølnet Klode,
vi, som har dyrisk Rod i Urtids Vaar
og siden, fyldt af muldne Kræfter, groede?

Vi, som har rejst fra vi var vilde Dyr
i tavse Himmelsvælg, der svangert blaane,
med evig samme Sol paa Eventyr
og slæber med os Nat og Død og Maane?

Hver Kvæld, med Sjælen ramt af skarpe Glimt
fra Rummets Tusinder af Baal og Brande,
sover vi ind i os selv og fanger Skimt
af Underverdenens henviskede Lande.

Fortid og Urtid rører sig fortabt
i denne Dukkert i vort Væsens Afgrund,
og evige Evner, hvorved vi er skabt,
skyder sig op fra Søvnens sorte Havbund.

98

Søvnen er dyb og gaadefuld og sær,
som Millioner Aar, hvis Glemsel spørger
kaotisk i en lav Bevidstheds Skær
og stundom en Opstandelse forsøger.

Der dæmrer Drag af forhistorisk Fryd,
af længst nedmanede, barokke Skræmsler,
af Angst, hvis Udtryk er uformelig Lyd -
vor Sjæl forbrænder tusind svangre Glemsler.

I Drøm vi svæver over Mark og Mur
ved lønlig Kraft, vi pludselig erindrer.
Oldfuglen rører sig i vor Natur,
mens ingen Tvivl de tabte Evner hindrer.

Vi lokkes op af Søvnens Bad ved Gry,
ved Verdensbaalet, som vort Syn ej taaler.
Vi drømmer Værker frem, vi bliver ny,
faar Fremtidsve ved Skaberkraftens Straaler.

Vi Øjeblikkets Børn faar Fremtidsve,
vi foreløbige Former for en Grøde,
vi glæder os til Ting, som først kan ske,
naar vi i tusind Aar har været døde.

Der drømmes hedt og heftigt Dagen lang,

mod grønne Bredder gyldne Bølger plaske.
Oldfuglen minder os endnu en Gang,
vil som Fugl Fønix avles af sin Aske.

Ak der er Fremtid nok for vilden Drift,
Titusind Aar er kun som Dryp paa Jorden,
en Kornmarks Duven under Vindens Vift,
et hastigt Stormløbs Lune over Fjorden.

99

Ak, alt hvad nu vi virker, digter, saar,
alt som for Fremtid skal vor Sjæl bevare,
hvor skal det søges om titusind Aar,
naar andre Slægter gennem Himlen fare?

Har Kloden nogle Tusind Gange fulgt
sin Bane om den Sol, hvortil den bindes,
er Nuets Land i Underverdenen dulgt
og Dansk et Sprog, som intet Væsen mindes.

Hver Bog, vi skrev, hvert Billed, vi har malt,
hvert Gran af os og al vor hede Færden
er manet ned og overvundet, kvalt,
forbrænder tavst i Mineralers Verden. -

Men hvis du vaagned op i hine Aar,
som nu du rører dig ved Morgenrøde,
du vilde søge, hvad du slap i Gaar -
saa hastigt rinder Tiden for de døde.

Du vilde spørge: »Hvor er Hus og Slægt?
Er det en Hund, som henad Vejen springer?
Og dette store, skinnende Insekt?
Et Menneske med solforgyldte Vinger.

»Hvad er der sket i Nat? Nu samme Lyd!
Der svirrer atter een forbi med Gny
i lange Buer mellem Mark og Sky,
og se en Sværm, der larmer ud i Syd.

»Hvad er der dog i Mørkets Timer sket?
Se Planter, aldrig nogen saa i Norden!
Gaar jeg i Søvn? Vandrer jeg paa Jorden,
paa mine Fædres trolige Planet? -

100

Ja, om du vaagned op i fjerne Aar,
du vilde være inderlig alene,
du havde lange Veje til i Gaar,
du hørte hjemme mellem Ler og Stene. -

Og tænk dig om ethvert satanisk Dyr,
hvorover Fortids Dag sig naadig hvæved,
stod op, naar en af dine Morgner gryr,
du vilde tro dig død og dybt i Helved.

Det virkelige Liv i Urtids Aar,
det vilde slaa med navnløs Gru din Hjerne.
I Glemsels Maanestilhed Gyset gaar
fra dunkle Morgendybder i din Stjerne.

Frygt ej, de Slægter, ingen nu har kendt,
tog Jorden i sig, deres Tid er endt.
Til dine Dage skal de aldrig stige.
De er forvundne i de dødes Rige.

Dog var de skabt af Jord og Ild som vi,
vi er de samme Kræfters Atterkomster,
vi vaagned op af alt, som er forbi.
Paa Dødens Træ vi gror som Nuets Blomster.

Alt, hvad der sank med standset Blod og Saft,
hver Livsens Sjæl, der haabet har og gruet,
har ofret alt sit Væsens Klodekraft
paa dette ene Værk: at skabe Nuet.

Og hvad er Nuet? Kun et Lysminut,
hvor alle Lyster raaber mod det næste,
hvor Sjæle jager mod det sorte Slut
med vigtigt Bud paa Drømmes vilde Heste.

101

Hvor Evnen veed ej Grænser for sit Værk
og trykkes ved, at Uhrets Viser skrider,
at Virkedagens Gang er altfor stærk,
at Vaaren er forbi ved Høstens Tider. -

O - lad mig gribe dig, du rige Nu,
du Sluse for al Evighedens Strømme!
Al Fortid og al Fremtid ejer du,
alt Jordeliv i Stof og Form og Drømme!

Hvad muldne Slægter i en Oldtid fjern
har drømt ved Fluesurr i Solens Klarhed,
det surrer nu som vilde Hjul af Jærn
og øger Evnens Frihed, Flugt og Snarhed.

Hver herlig Drøm, som Sol endnu faar vakt
af Mørket bag de tætte Hjerneskiller,
skal blive klædt i Elementers Dragt,
gaa frem i Hestekræfter og Metaller.

O hvilken Fryd, at Skabelsens »Bliv Lys«
har kastet sine Straaler i min Hjerne,
selv om engang de slukkes i et Gys,
og al min Sang forvitrer i det fjerne.

De Millioner Aar, som slumrer bag
den Stund, da Verden for mit Syn sig tændte,
forløb for mig, som Natten før i Dag,
og jeg fik Nuet øget ved at vente.

Du bød mig al din Rigdom, Moder Jord,
hver Verdensdel, hver Race paa din Runding.
Og er jeg mæt af Glæderne i Nord,
da ligger Skibet klar ved Flodens Munding.

102

Da hoster Dampen fra de spændte Rør,
og Stempelknækket gaar som Satans Albu.
Nu er der Tid, før Kraft og Ungdom dør,
at plukke Nordens Mos og Sydens Valmu.

Nu er der kort fra Solens Gæstested,
hvor den gør vel mod Korn og Kvæg i Landet,
til hvor den staar i Zenith helvedhed
og ruger Øgleunger ud i Sandet. -

O - Nuet bliver mer og mere rigt,
og alle Hastigheder højt skal spændes.
Den Fryd, som hopper i et stenet Digt,
skal løfte sig til Flugt, før Digtet brændes.

